

relægges til vedtagelse i så ufærdig en form. Det sætter et alvorligt spørgsmålstegn ved det demokratiske set fra Enhedslistens synspunkt, at et flertal i Folketinget på denne måde »køber katten i sækken« og sender Danmark ind i et forpligtende samarbejde uden at kende dets grundlag og rammer fuldt ud.

I det lys har Enhedslisten derfor bemærket sig svaret på spørgsmål nr. 6, jf. bilag 9, hvoraf det fremgår, »at sager, som vedrører Europol, og som behandles på formelle eller uformelle møder i Rådet (retlige og indre anliggender), skal forelægges for de to udvalg efter de angivne retningslinjer«. Denne tilkendegivelse betyder efter Enhedslistens opfattelse, at afgørende beslutninger i Europol, som har betydning for Danmark, skal sanktioneres i Folketingets relevante udvalg.

Europolkonventionen er forsynet med en protokol, som overlader til EF-Domstolen at træffe præjudicielle afgørelser. Danske domstole vil i konkrete sager være forpligtet til at lægge EF-Domstolens præjudicielle afgørelser til grund, det vil sige, at disse afgørelser vil være normativt bindende for danske domstole. Med andre ord vil præjudicielle EF-domme være en del af gældende dansk ret og vil altså være pligtskabende for danske borgere og virksomheder. Som følge heraf vil der være tale om

suverænitetsafgivelse i grundlovens forstand, hvilket ikke kan finde sted med hjemmel i grundlovens § 19, men kræver brug af grundlovens § 20.

En vedtagelse af lovforslaget i den nuværende udformning vil således efter Enhedslistens opfattelse være i strid med grundloven.

Endelig finder Enhedslisten, at hele håndteringen af spørgsmålet om Europols operative beføjelser er helt uacceptabel. Efter konventionen har Europol kun til opgave at udarbejde analyser af kriminelle forhold, som de nationale politimyndigheder kan bruge i deres efterforskning. Men dette grundtræk ved konventionen, som Enhedslisten hele tiden har tvivlet på oprigtigheden af, har med de seneste beslutninger om at tillægge Europol »operativ kapacitet« fået en drejning, som betyder, at der i virkelighedens verden er skabt et grundlag for opbygningen af det unionspolitikors, som ikke mindst Tysklands forbundskansler, Helmut Kohl, har været en varm fortaler for. For Enhedslisten er denne udvikling ikke overraskende, da partiet hele tiden har betvivlet holdbarheden i de forsikringer, som er blevet udstedt om, at det ikke var formålet at skabe et unionspoliti. Men over for befolkningen er det utroværdigt og politisk uheldigt at foregive, at der ikke er tale om et sådant projekt, når alle bestræbelser viser det modsatte.

Dorte Bennedsen (S) Erling Christensen (S) Holger Graversen (S) Per Kaalund (S)

Helen Jørgensen (S) Margrete Auken (SF) nfm. Bjørn Elmquist (RV) fmd.

Søren Søndergaard (EL) Sonja Albrink (CD) Birthe Rønn Hornbech (V)

Inge Dahl-Sørensen (V) Svend Aage Jensby (V) Kristian Thulesen Dahl (DF)

Helge Adam Møller (KF) John Vinther (KF) Gittè Seeberg (KF) Tom Behnke (FP)